

Biblioteca Cent. a
Regională
Hunedoara-Deva

— Uite ce frumos arată cartierul nostru, peste tot simți și prezența deputatului.
— Inseamnă că e un om.. «ales»!

urzica

CFR
INFORMAȚII

Desen de POMILIU DUMITRESCU

P.65.

COPILUL: — Dacă două trenuri pleacă din două puncte diferite unul spre celălalt, unul mergând cu 60 km oră și celălalt cu 40 km oră, distanța dintre cele două puncte fiind de 500 km... sînteti bun să-mi spuneți după cît timp se întîlnesc?...

Propunere din masă

Pentru că tace și-ascultă
Pentru că nu-i place vorba multă
Pentru că-n plină bucurie
Nu spune niciodată «eu» sau «mie»,
Pentru că iubește soarele și culorile,
Păsările, copiii și florile,
Pentru că se bucură de fericirea oricui
Ca și cum ar fi a lui
Încîntîndu-l ce ne încîntă
Și frămîntîndu-l ce ne frămîntă,
Pentru că-i bun ca umbra pomului,
Pentru că se uită-n ochii omului
Drept ca o săgeată de oțel,
Am încredere-n el.
Îl cunosc și știu
Că iubește tot ce e nou și viu,
Tot ce urcă din treaptă-n treaptă;
Știu că pune umărul și îndreaptă
Calm, lucid, hotărît,
Tot ce tinde să crească strîmb și urît.
Pe-acest modest luptător
Pentru «mai bine», «mai frumos» și «mai cu spor»,
Pe-acest om cu inima fierbînte
Care privește mereu înainte
Simplu, curajos și neîntinat,
Îl propun să ne reprezinte
Ca deputat.

MIRCEA PAVELESCU

— Astăzi îți fac numai pe plac, așa că spune-mi ce mai dorești...
— Să fie și mine 8 Martie!

Desen de GROSU MIHAI

Sînt aproape șaptezeci de ani de când am auzit întâia oară cuvintele «alegeri», «candidat», «vot»... Mă dusesem acasă la Paraschivescu I. Vasile, un coleg de școală primară.

Căzusem ca musca în lapte: părinții prietenului meu forfoteau de colo pînă colo, «aferaiți» cum se spunea pe vremuri, adică zoriți nevoie mare. Numai de colegii lui Vasile (adică de mine) nu le ardea!

Tatăl lui Paraschivescu I. Vasile era un negustor bogat, pe calea Moșilor, pe lingă biserica Olari. Sub numele său, Ilie Paraschivescu, pe cartea sa de vizită scria: «comerciant, alegător colegiul I!»

Iar jos, la colțul cartonașului, lingă adresă, mai era tipărit «casă proprie». Familia importantului personaj aștepta vizite de seamă: se apropiau alegerile și se anunțaseră în aceeași după amiază, cei doi candidați la deputăție: conservatorul și liberalul.

În colegiul I erau alegători puțini, numai oameni cu avere.

Un vot al celor din «colegiul I», era scump plătit. Era plătit, în primul rînd, prin vizita pe care boierii candidați o făceau alegătorilor. Veneau în «cupeu» lustruit, o trăsură înaltă, închisă ca un dric, să nu răcească domnul candidat.

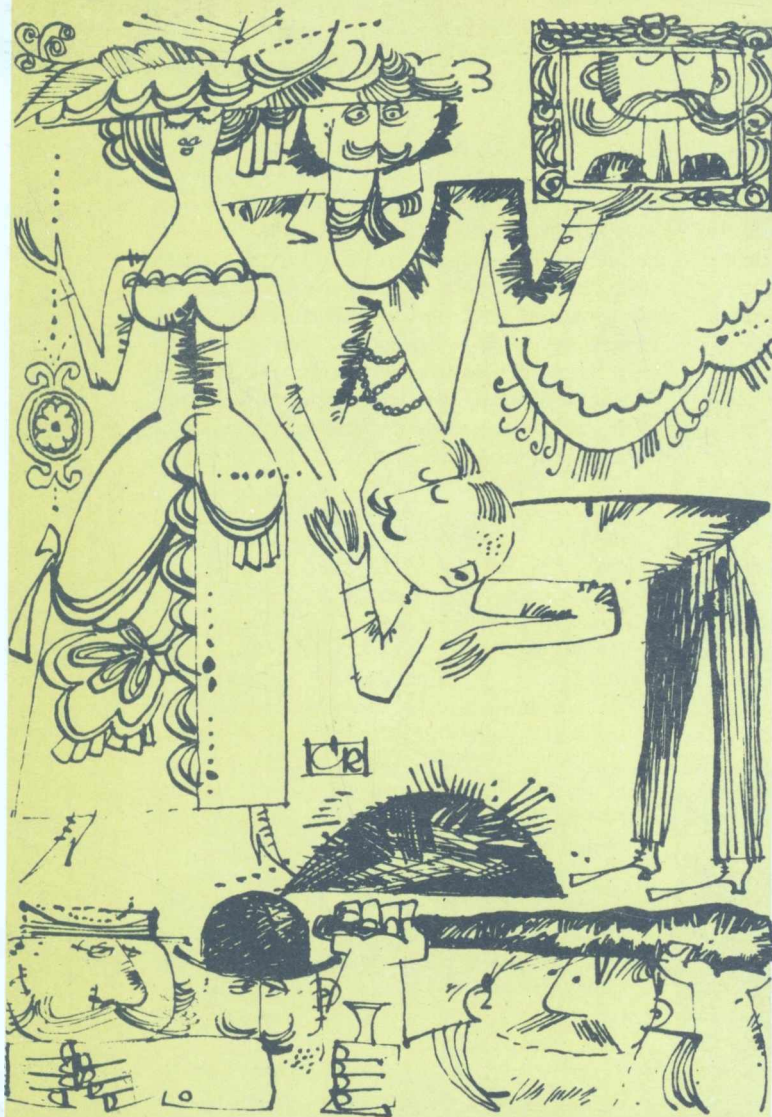
Mîndri de onoarea acestei vizite, dumnealor, negustorii și alți țirgoveți înstăriți, puneau să se deretice prin odăi, ridicau învelitorile îngălbenite ale mobilelor (lemn negru răsucit, îmbrăcat în catifea roșie), afumau prin casă cu hîrtie parfumată, își puneau hainele noi și așteptau musafirii, uitîndu-se cu îngîmfare pe fereastră, să-i vadă vecinii. Aceștia, informați din vreme de înalta sosire, ședeau la pîndă, în pragul porților, la geam, sau rezemați de gard, să vadă simandicoasele fețe care se abăteau de la centru, tocmai în mahalaua lor. Un eveniment, nu alta!

În mijlocul acestui eveniment picasem și eu, cum v-am spus, ca musca în lapte. Tatăl lui Paraschivescu I. Vasile, domnul Ilie, era proaspăt ras pe bărbie, între «favoriți»... «Favoriți» sau «favorite» se numeau cele două bucăpi de barbă care coborau sub urechi — despărțite cu briciul. Bărbia, netedă, se împodobeau, sub buza de jos cu o «muscă», adică un centimetru pătrat de păr, lăsat acolo ca un semn suprem al cochetăriei bărbătești.

Purta domnul Ilie și o redingotă lungă, de zile mari, și pantalonii cadrilați. Madam Eufrosina, mama lui Paraschivescu I. Vasile, era îmbrăcată într-o rochie lungă de catifea verde, încheiată la gît. Își frecase degetele cu «odicolon», care mirosea a liliac, ca să fie plăcută domnului candidat, cînd acesta i-o săruta mîna.

Pe colegul meu de clasă Paraschivescu I. Vasile îl gătisese coana Eufrosina cu hainele de marinar, cumpărate cu un an înainte în Șelari, haine care îi rămăseseră mici; băiatul crescuse într-un an cît alții în zece, ca Făt-Frumos din poveste.

VICTOR EFTIMIU

AMINTIRI ELECTORALE

În «salon», care se deschidea numai la zile mari și unde urmau să fie primiți înalții oaspeți, erau rezemate de perete două portrete, în așteptare. Unul al șefului partidului conservator, celălalt al șefului partidului liberal.

Domnul Ilie se uita, neliniștit, pe fereastră, să vadă cine vine întâi, liberalul sau conservatorul? ca să agate în cui fotografia șefului respectiv, iar pe cealaltă s-o ascundă. În această luptă epică dintre alegător și candidat (care pe care să-l păcălească?) a venit întâi conservatorul. Cum l-a văzut, domnul Ilie a atîrnat în cui pe Conu Petrace Carp, șeful partidului boieresc. Pe urmă, după ce a plecat candidatul conservator (un ciocoi cu bărbuța castanie, pătrată, cu cărare în mijlocul capului, cu niște ochi și o gură de copil bleg, în mijlocul unei fețe palide)—negustorul cu casă proprie a urcat pe zid pe conu Mitiță Sturdza, șeful partidului liberal. Petrace Carp și Mitiță Sturdza erau cumnați. Ți-

neau două surori. Aceasta nu-i împiedica să se atace în presă, la intruniri, în parlament. Una e familia și alta politica.

Cu un suris de vulpe, — cit poate o vulpe să suridă! — domnul Ilie Paraschivescu făgădui voturile amindorura candidaților, cu ochii plini de admirație și devotament, ridicați spre portretul șefului spinzurat în cui.

Arătîndu-se ca un fidel adept, atît conservatorului cît și liberalului, hoțul de domnu' Ilie, încercat în asemenea negustorii, a cerut aceleași lucruri și unuia și altuia: să se dea ordin comisarului-șef al suburbiei să închidă ochii dacă domnu' Ilie ține circiuma deschisă și după miezul nopții. Apoi directorul școlii unde învăța odrasla dumisale, să nu-l mai lase repetent și anul acesta pe băiat. Atita tot.

— Numai atit? întrebare, parc-ar fi fost vorba, ambii candidați.

Făgăduiră, cu entuziasm, să facă aceste mici servicii stimatului co-

merciant, iar stimatul stimatului le făgădui, cu același entuziasm, prețiosul vot. Băiat de viitor, moștenitor unic, răsfățat de părinți, care îl socoteau al doilea Verdi, Paraschivescu I. Vasile a cîntat «Steluța» și «Suspine crude» din flaut napolitan, în vreme ce stimatul candidați, sosiți la o oră distanță unul de altul, mincau o dulcețată de zarzăr crude și sorbeau o cafeluță turcească, fără năut, preparată de mîinile parfumate cu liliac ale mamei copilului-minune.

După atitea politețuri, domnul Ilie Paraschivescu și-a condus musafirii pînă în prag, a intrat în casă și frecîndu-și palmele din nou, a ridicat și a trimis în pod amindouă portretele șefilor de partide, punînd în locul lor frumoasa cromolitografie reprezentînd pe Geneveva de Brabant cu pruncul în brațe, în peștera din pădure.

Nu știu cu cine a votat domnul Ilie Paraschivescu, comerciant, alegător în colegiul I, casă proprie. Știu atita: colegul meu Paraschivescu I. Vasile, deși al doilea Verdi, a rămas din nou repetent, iar chestia cu închiderea prăvăliei după miezul nopții, domnul Ilie a pertractat-o direct cu comisarul-șef, mijlocînd un coș cu două căpățîni de zahăr, trei sticle de «mastică» și un ied întreg, făcut pastramă.

Aceștea erau vizitele candidaților, preparativele alegerilor. Cît despre alegeri, iată cum le descrie admirabilul gazetar de pe vremuri, Toni Bacalbașa, scriitor, orator, luptător social, unul dintre corifeii presei democratice de la sfîrșitul veacului trecut, prieten și colaborator al lui I.L. Caragiale, Constantin Mille și Dobrogeanu-Gherea.

«Cursele se deschid. Taurii guvernamentali, așîțați de fanionul roșu al circiumarilor și al starostelor de bătauși, se vor repezi în curînd în arenă, — în lături, cetățeni!

Plîngeți, codri!

Sobele de iarnă nu vă mistuie atitea ramuri, cite crăci au să vă rupă ipistații prefecturii: tot neamul bătaușilor are mîncărime în palmă, tot neamul bătaușilor strigă: dați-mi o bită și o spinare de razem. Toate nulițăile din fundul provinciilor, de unde nici n-a incolțit sămînța de stil, toți rîioșii literaturii apar ca scriitori, fiecare cu manifestul lui, ungîndu-și vorbele cu miere, jurînd în numele tău, țară!...»

Și alegerile se desfășurau cu încăierări, cu fețe vopsite cu chinoroș, cu butoaie de rachiu, cu roto-goaie și cruci făcute cu creta pe spinarea cetățenilor, cari urmau să fie bătuti cu bitele de ciomăgașii regimului, cu capete sparte, cu urne furate. Toate acestea, ca să fie blagoslovită țara cu cele două corpuri legiuitoare, camera și senatul, acel «tamazlic parlamentar», cum le numește Anton Bacalbașa, adunări compuse din «puzderie de juni cu mustățile în proțap, cu pantalonii suflecați, cu inteligența evaporată, și din bătrîni de operetă, cu mustățile albe, spinări încovoiate, reformați de Dumnezeu și de legea pensiilor, fabricanți de legi și lanțuri»...

Aceștea erau alegerile de odinioară, sistem care a continuat decenii întregi, pînă la 23 August 1944.

Ducă-se pe pustii

Am citit în Buletinul Oficial Decretul pentru schimbarea denumirii unor localități din țară și totodată lista cu vechile și noile denumiri ale acestora. Și, în afară de unele ca Flămînda, Fometești, Vai de ei, Uscăți și altele care nu se mai potrivesc demult cu televizoarele, aparatele de radio, casele noi și, în general, cu bunăstarea existentă în localitățile respective, am aflat și alte denumiri care erau în mod sigur de natură să-i facă pe localnicii respectivi să nu-și declare cu nici un chip sau să-și declare roșind satul sau comuna de baștină.

Așa, de pildă, mă gîndesc la elevul care venea la o școală superioară din oraș ca să-și dea examenul de admitere și care, la întrebarea profesorului, trebuia să răspundă în prezența tuturor că el e din Timpeni sau din Tonți. Ce s-o fi făcut flăcăul care venea în peșit, îndrăgostit de o fată din alt sat, cînd trebuia să-i spună fetei iubite că el este, iertați-mă, din Căcărezeni? Sau poate nu făcea prea multe complexe de inferioritate știind că fata este de fel din satul După Dos, ori poate n-o mai lua deloc aflînd că e din Secături. Pe de altă parte, nu știu dacă vreo fată avea curaj să se mărite cu un flăcău (și asta gîndindu-se la socri) din Turbați și nu știu dacă între doi soți, cu prilejul unor discuții mai aprinse n-au existat și asemenea replici: «Nu degeaba ești tu din Omoru Mic!» «Dracu m-a pus să viu după tine la Pirlituri!» «Ei nu, că frați-tău a nimerit-o mai bine cu aia din Puturoasa!» «Te rog să nu te legi de frați-miu că și soră-ta l-a luat pe ăla din Rîioasa cu neamuri la Bădărani! Nu degeaba mi-a spus mie o rudă: «Mă, acu' dacă ai luat-o pe asta, mutați-vă la Fripti!»

Mă întreb ce s-or fi făcut flăcăii care, incropind poate o echipă de fotbal, trebuiau

de SADI RUDEANU

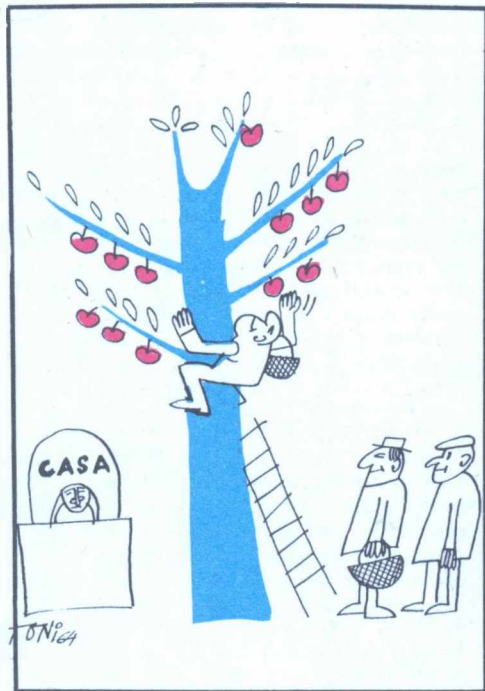
să-i dea numele satului și să-i spună A.S. Mălăețu. Imaginați-vă cum ar fi arătat un meci între A.S. Mălăețu și A.S. Cacaletți, la care arbitru ar fi fost unul din Mohoriți sau din satul Bou. Iar dacă s-ar fi întîmplat să fie meciuri egale, să joace a treia partidă pe teren neutru la Gunoaia de Jos sau la Nătărăi. Și la aceste meciuri, galeria să fie împărțită în două: pentru una din echipe suporteri din satul Muți, iar pentru cealaltă suporteri din satul Balamuci.

Îmi amintesc că și la mine a venit odată un tînăr student să-i citesc o schiță. Schița era pe o temă agricolă, nu avea ea prea mult umor, dar mi-am dat seama că tînărul cunoaște bine viața satului. Și l-am întrebat: «Mata ești de la țară?» «Da!» «Păi atunci de ce scrii generalități? Scrie întîmplări de la dumneata din sat! Cum se numește satul dumitale?» Și mi-a răspuns: «Ciuciu!» Am sărit ca ars: «Uite ce este, obraznic să nu fii! Aici ești într-o redacție!» «Vă rog să mă iertați, mi-a răspuns, dar nu sînt obraznic. Așa se numește satul meu din comuna Icoana, raionul Slatina, regiunea Argeș. Și mai este unul cu aceeași denumire în comuna Moșlăe, raionul Aiud, regiunea Cluj!» Mi-am cerut pe loc scuze, apoi el m-a întrebat: «Atunci, spuneți, să scriu o întîmplare din satul meu?» «Lasă, i-am spus, scrie generalități!»

Am citat numai cîteva din denumirile aparținînd nomenclaturii de tristă amintire, care exprima cum nu se poate mai clar atitudinea pe care guvernamentalii din trecut o aveau față de țaran. Am citat numai cîteva pentru că mai erau și altele pe care, oricît aș vrea să fiu de umorist, nu le pot

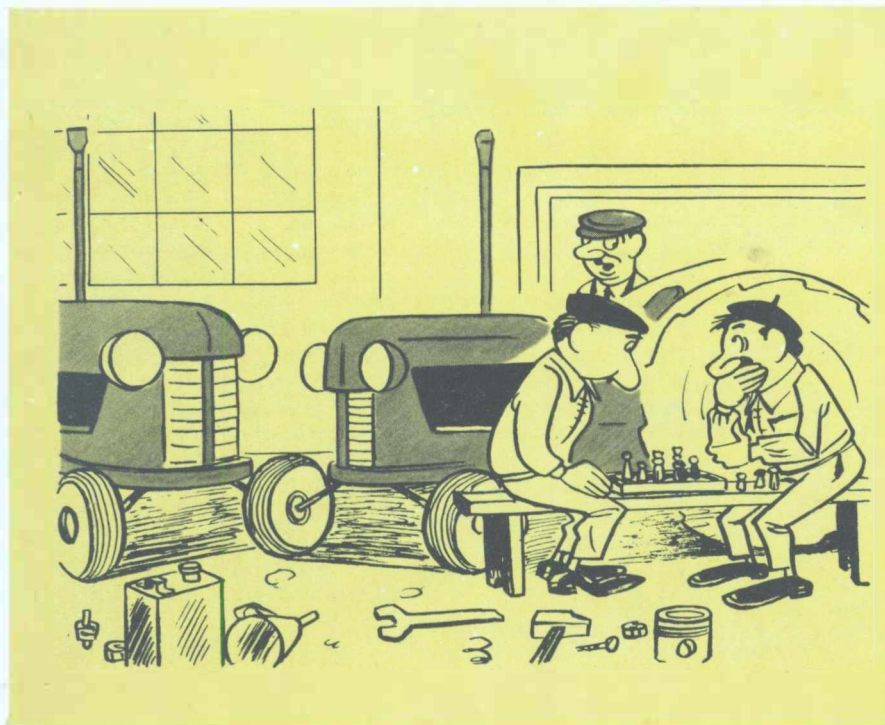
trece aici pentru că, în fond, sînt totuși un om serios.

Și mă bucură noile denumiri: Argeșelul, Strugurelul, Dumbrava, Izvorul Rece și altele, vesele și înviorătoare, zic, mă bucură pentru că nu mai risc să se mai repete pătania din compartimentul unui tren, cînd, intrînd în vorbă cu un țaran și întrebîndu-l «De unde ești, bade?», mi-a răspuns: «Din Fundu lui Bogdan!»

AUTOSERVIRE

Desen de AVRAM ANTON

— Ei, cum merge treaba?
— Prost, am rămas fără piese.

Desen de FRED GHENEȘCU

T U D O R
M U Ș A T E S C U

Către redacția revistei «Urzica»

Stimată redacție,

Încep scrisoarea de față cu o mărturisire de ordin familial: sînt căsătorit. Am o soție harnică ca o suveică (ea este țesătoare), am doi copii, nota zece (sînt amîndoi premianți), și am și o soacră, fiindcă nu poate, omul, să aibă numai noroace pe lumea asta.

De patrusprezece ani, de cînd sînt căsătorit, noi avem obiceiul să ne spălăm rufele în familie, atît la figurat cît și la propriu. La propriu, le spală soția mea în timpul liber pe care i-l lasă serviciul, iar — la figurat — le mai dă și soacră-mea în cite o apă-două (și pe noi odată cu ele) pînă se limpezesc lucrurile și i se domolește țifna, ea nefiind după cum declară «neam de neamul meu, n-am fost neam de spălătorese». De călcat însă — avînd în vedere că soția mea nu are timp — le calcă soacră-mea, chit că — pentru asta — trebuie

CUM
VINE
ASTA

De ziua femeii

(Balada unui misogin)

De ziua lor în care, mă rog, orice bărbat
Se cade să se simtă puțin diminuat
(Prin faptul că-n tot anul nu s-a găsit o zi
Ca să sărbătorească și tații de copii),
De ziua lor balada pe care le-o închin
Îmbracă prin urmare caracter misogin!
Ne-am săturat s-aducem flori stilizate-n vers
Mereu la dată fixă... și sexului advers
Să-i închinăm balade. Da, sex advers îi zic!
Și nu «sex slab», că nu e! Permiteți să explic:
Femeia în esență e-un organism vivace:
Perseverentă, dîrză, activă și tenace
Ea-nlocuiește omul (bărbatul în esență)
Oriunde-o faci s-apară... Prin singura-i prezență
Prin grație, prin zîmbet ea-și cucerește locul
Supus i se închină bărbatul cu tot focul
Oricine ar fi... N-o puneți plîpîndă cum e ea
În treburi de răspunderi, că se va descurca...
N-o așezați în casă... în orice colțișor
Va răsări complexul său spirit novator:
O ordine cazonă, militărească chiar
Va întrona oriunde severul ei chenar.
N-o învățați vreo artă oricare-ar fi; că poate
Să te și depășească prin sensibilitate,
N-o pune nici să-ți facă feciori: vor moșteni
Defectele pe care și singur și le știu.
Feriți-vă de sexul advers: e mult prea tare
Cînd s-a-nclăștat în luptă cu armele ce are:
El folosește rujul, parfumul, eleganța,
Abilitatea, gestul, rimelul și prestația,
Femeia e deșteaptă și logica-i aparte
Adeseori o duce prin suflet, mai departe...

Dar sexul slab există, bărbați, dar nu-i femeia
Da, sexul slab există, dar voi sînteți aceia...

Deci cum situațiunea ne pare inegală
Vrem deci și noi bărbații o zi oficială.

— Candidatul nostru în alegeri e un mare filatelist!..
il preocupă în mod deosebit.. marca fabricii!!!

calce, mai întii, pe ambiție.
„Am de neamul neamului
eu, n-au călcat rufe, ca slujnicile»,
upă cum repetă prin casă legin-
u-și cirpa udă în jurul frunții, ca
î n-o «bată la cap, mangelul», deși
oi avem fier electric de călcat.
Și-atunci, ca să nu se răzbune
e rufe și să le pîrlească, se răzbună
e mine și mă arde, ori de cite ori
re ocazia, așezîndu-se cu pătura
entru călcat și fierul încins, exact
colo unde știe că mă poate deranja
e mine. Dacă citesc, de exemplu,
arele, sau scriu ceva pe masa din
rfragerie, exact acolo vine și își
regătește «ustensiile» trimișin-
u-mă «să fac lectură» sau «poezie»
e divan; dacă mă lungesc un pic,
upă masă, se apucă de călcat
e capul studioului și al meu,
vitîndu-mă «dacă am chef de
nciente, să iau un scaun și să
s pe balcon să visez». Asta, bine-
teles, numai iarna și — în alte
otimpuri — numai dacă plouă.
ur, vara, cînd ies pe balcon să
spir un pic de aer curat, atunci

se găsește să-și puie măsura de
călcat în locul meu și să mă tri-
meată, la bucătărie, să respir cit
poftesc dacă «mi s-a făcut de
Sinaia la domiciliu».

Așa stînd lucrurile, într-o zi,
am căzut de acord cu soția mea
să punem mină de la mină și să
cumpărăm, pentru soacră-mea, o
masă pliantă de călcat, din cele
pe care le văzusem, cu o zi înainte,
expuse în vitrina unui magazin.

Lucrul acesta, se petrecea acum
vreo doi ani, cînd I.I.S. «Ideal»
din Mediaș, pusese în comerț ase-
menea mese.

Dar, vorba aceea, pînă să mă
hotărîsc ca să mă decid, mesele
pliante pentru călcat, dispăruseră
din magazin. Interesîndu-mă cînd
vor sosi altele, am aflat că respon-
sabilul magazinului este unul din
amicii mei. Drept care, amicul
meu responsabilul, mi-a dat toate
lămuririle, informîndu-mă că, pînă
la noi dispozițiuni, nu se vor mai
pune în vinzare asemenea produse
și anume, din două motive:

1) Cantitatea de mese pliante
pentru călcat, pusă în comerț de
către I.I.S. «Ideal» din Mediaș,
fiind extrem de redusă, «stocul»
s-a epuizat în doi timp și trei
mişcări.

2) În urma sugestiilor primite
din partea gospodinelor cumpără-
toare și a celor viitoare amatoare
de a cumpăra, — conducerea
I.I.S. «Ideal» din Mediaș, a hotărît
să aducă unele îmbunătățiri meselor
pliante pentru călcat.

— Și, firește, mi-a atras atenția,
amicul meu responsabilul, viitoa-
rele produse perfecționate vor costa
mai scump decît cele puse în
vinzare, înainte.

— Cred și eu, i-am răspuns.
Principalul însă, pentru mine unul,
este să se fabrice cit mai repede
ca să scap odată de... Era cit
pe-aci să-mi scape porumbelul din
gură și să zic «de soacră-mea!» Dar
m-am recules la timp, am înghițit
porumbelul cu pene cu tot și am
porcizat ce vream să zic, «adică»,
să scap odată de călcatul rufelor

pe toate mobilele din casă și, mai
ales, pe toți nervii mei.

Șiiiiii, stimată redacție, vremea
trecea și, în vitrina magazinului,
noul produs perfecționat de mese
pliante pentru călcat, tot nu mai
apărea.

Pînă într-o zi cînd, n-am mai
putut să rabd și m-am dus iarăși
la amicul meu responsabilul.

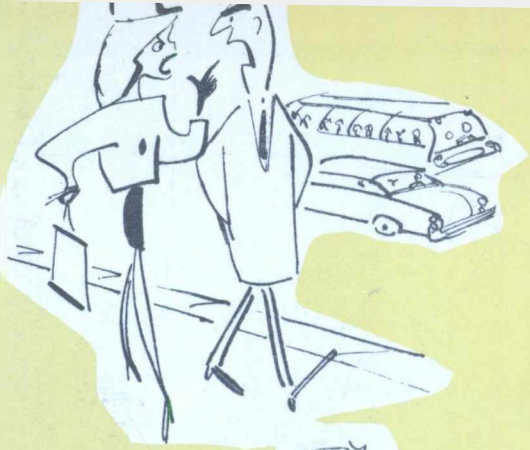
— Ce e cu...

— Știu ce vrei să mă întrebii.
Uite care e situația. În urma îmbu-
nătățirilor aduse primelor fabri-
cate, după cum țî-am spus, prețul
lor a trebuit să fie majorat de
către I.I.S. «Ideal» din Mediaș.
Și anume, la 210 lei bucata.

— Dau...

— Bine-bine! Dai-dai! Numai
că M.C.I. — adică Ministerul Co-
merțului Interior — are milă de
banii voștri, ai cumpărătorilor, și
n-a fost de acord să dați decît
170 lei, pentru o masă pliantă de
călcat, perfecționată.

(urmare în pag. 14)

Nell COBAR

FĂRĂ CUVINTE

Cronicarul dramatic stă la masă. În fața lui se află o foaie de hîrtie, în spate o bibliotecă plină cu lucrări de teatrologie, în stînga Conștiința, în dreapta Amiciția. Hîrtia, biblioteca și Conștiința sînt numai ale lui. Amiciția o împarte cu autorul piesei a cărei cronică trebuie s-o scrie.

— Începe odată! îi spune sever Conștiința.

— Ție ți-e ușor! o contrazice Amiciția. Începutul e lucrul cel mai dificil, în afară de mijloc și încheiere.

— Totuși trebuie să începi! revine Conștiința la atac. Te așteaptă secretarul de redacție.

— Secretarul de redacție! pufnește Amiciția. Cu el sîntem în relații foarte încordate: din ultima noastră cronică a tăiat patru rînduri. În schimb cu autorul sîntem prieteni buni.

Conștiința face un gest de nerăbdare:

— Scrie! se răstește ea și, conform unui vechi și prost obicei, începe să dicteze: «Premiera unei lucrări originale este așteptată întotdeauna cu interes...»

— De acord! comentează Amiciția. Acum pune punct și continuă așa: «Interesul era

SOȚIA ASTRONOMULUI: — Dragul meu, de cîteva nopți lucrezi mereu!...
— Da, am descoperit o nouă stea!

Desen de GH. CHIRIAC

fabulă

Porumbița s-a-ndrăgostit de rățoi!
Porumbița — zglobie,
Rățoiul — greoi...
Dar cînd dragostea te-mbie
Nu te mai uși nici în lături,
nici înapoi!

Chit că rațele
— Rațele —
Măcăiau a împotrivre.

Porumbița era la prima iubire.
Rățoiul lăbărțat
Fusese de-un număr de ori divorțat.
Dar important este alta:
Rățoiul era responsabil cu balta.
El hotărâ cîne să se bălăcească
Și care anume să scoțoească
După mormoloci — și care după moluște —
(Rațe, rățoi sau rătuște)
După cum îi era cheful
Căci el era șeful.

...Și lucrurile s-au petrecut
Cum se-ntîmplă în viață:
Porumbița a trecut
Pe post de rață,
I s-au moleșit
Aripele;
Parcă și ciocul i s-a lășit
(Nici nu-ți vine-a crede);
Cum i s-au scurs clipele
De-atîtea griji palmipede.
Ce viață ingrată!
Și ce sus se-avînta înainte
de-a fi măritată!

În fabulă — ca și în viață —
Să nu te absoarbă
Dragostea oarbă
Ca să devii din porumbiță, rață.

D. MAZILU

Amiciția

cu atât mai mare cu cât numele lui Gore Buzoianu nu e al unui necunoscut.

— Cine îl cunoaște? se miră Conștiința.

— Noi! răspunde peremptoriu Amiciția.

Nu ți-e destul?

— Sigur că nu! E prima piesă a lui Gore și...

— Cum prima? A scris și pentru radio, și pentru televiziune, și pentru teatrul de amatori.

— Da, dar nu l-a jucat nimeni!

— Ce importanță are? Noi le-am citit? Le-am citit! Ne-au plăcut?

— Mie nu.

— Mie da. Scrie, cronicarul: «...nu e al unui necunoscut. Așteptările nu ne-au fost dezamăgite».

— Asta așa e! încuviință acru Conștiința.

Amiciția ridică din umeri:

— «Tema lucrării e nouă și, după câte știm n-a mai fost abordată încă în teatru: un băiat iubește o fată».

— Tu vorbești serios? se revoltă Conștiința. Asta-i temă nouă? De «Romeo și Julieta» ai auzit vreodată?

— Numai de «Romeo». Piesa ailaltă n-am citit-o. Eu nu sînt șoarece de bibliotecă, ca tine. Mie-mi plac șuețele.

— Se poate. Dar acum e vorba de o cronică dramatică.

— Să nu dramatizăm! Uiți că avem anumite obligații față de Gore?

— Și tu uiți că avem și mai multe obligații față de cititori? Șterge fraza cu «tema e nouă», cronicarul, că te faci de ris!

— Bine, cedează Amiciția. Hai atunci s-o luăm altfel. Nu ți-a plăcut spectacolul?

— Nu mi-a plăcut! declară ritos Conștiința.

— Și vrei să-l criticăm?

— Vreau!

— Perfect! Scrie, cronicarul: «Ne-am fi așteptat ca teatrul să acorde acestei interesante lucrări locul ce i se cuvine».

— Două puncte: «coșul!».

— Nu-i nevoie de două puncte. Unul singur ajunge. Mai departe: «Din păcate regia n-a știut să scoată în relief laturile interesante ale conflictului».

— Care sînt alea?

— Treba regiei să le găsească. Stai, nu te agita! Îți mai fac o concesie. Scrie, cronicarul: «...și nici să estompeze scenele mai puțin convingătoare».

— Trebuia estompată toată piesa!

— Vezi cum ești? Veșnic pornită pe harță... Unde am rămas? A, da. «Nu considerăm indicată utilizarea, în această lucrare, a efectului brechtian de distanțare».

— Efectul brechtian de distanțare o să-l utilizeze mai ales publicul.

— «Interpreții păreau adesea plictisiți».

— Nu păreau. Erau!

— «În rolul lui Bodringă, Iuliu-Cezar-Augustin Protopopescu ar fi trebuit să dea dovadă de mai mult elan».

— Sigur! zeflemisește Conștiința. Trebuie mult elan în replica: «Ah, simt cum plictiseala îmi cuprinde mădulele și mi le macină ca o mașină de tocat carnea».

— ...«iar în rolul Ecaterinei s-ar fi cuvenit ca Andromaca Pițu să aducă o notă mai optimistă».

— Optimistă? Mai ții minte ce spune Ecaterina din două în două minute? «Te detest! Te urăsc! Mi-e silă de tine!»

— Ai dreptate! Rectifică, cronicarul: «...să aducă o notă mai pesimistă». Vezi că sînt plină de bunăvoință? Așa... «Nici decorurile nu ne-au satisfăcut în întregime. Am fi vrut ca autorul lor să arate inventivitatea...»

— «...pe care n-a avut-o autorul piesei».

— «...cu care ne-a obișnuit în alte spectacole. Costumele sînt și ele banale...»

— Cum să-l fi îmbrăcat pe Bodringă? În costum de cow-boy?

— «În sfîrșit, un element hotărîtor care de data aceasta a fost complet neglijat...»

— Calitatea piesei.

— «...luminile! S-a făcut un abuz nepermis de reflectoare...»

— Ei, da! Dacă pe scenă ar fi fost complet întuneric și dacă sala n-ar fi avut de loc acustică, poate mi-ar fi plăcut și mie.

— Ești o persoană imposibilă! protestează Amiciția. E o cronică plină de observații critice? Este! Ce mai vrei de la noi?

— Cîteva cuvinte despre piesă, spune Conștiința cu binecunoscuta ei perseverență.

— Ca să ne certăm cu Gore?

— Aici nu e vorba de Gore. Trebuie să ne spunem părerea despre un dramaturg!

— Ei vezi? De-ai-a nu pot să te sufere pe tine dramaturgii! Ce, ei nu sînt oameni? N-au sentimente? N-au prieteni?

...Cronicarul dramatic stă la masă. În spatele lui e biblioteca plină cu lucrări de teatrologie. În dreapta lui e Amiciția. În stînga lui e Conștiința. În fața lui e o foaie de hirtie.

Neatinsă.

— Mămico, nenea de la I.A.L. întrebă care mai e cota apelor în ultimele zile.

Desen de V. TIMOC

Unii fotbaliști continuă să ducă o viață nesportivă

ÎNTÎLNIREA

FOTBALISTUL: — Nu credeam că ești așa de CONIACUL: — Sînt! Am... 40 de grade!

Desen de AL. CLENCI

— Drepti, sare Regele!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Tată, ai pus doar 50 de bani!... Restul??!

— Sst! Fii cuminte! E fără taxator, nu se dă restul!...

Desen de M. STĂNESCU

— În fond, mărtișoarele sînt niște obiecte obișnuite, executate miniatural...
— Exact! Ce-ar fi să-mi oferi un «Fiat 600»?!

Mărtișoare

FĂRĂ

SOTIA CARICATURISTULUI: — La «Urzica» duci atîtea mărtișoare, și mie nici unul!

IA CĂTELUSUL!
PANTERAL!
PURCELUSUL!

— Să se desfășoare
jeria de

— Trezește-te, Nae!

inovații

DE FLORILE MĂRULUI

În momentul cînd mintea lui a început să se gîndească la invenții și inovații, omul a făcut saltul calitativ de la maimuță și a devenit om. Rînd pe rînd au apărut: focul, bronzul, fierul, busola, hîrtia (afară de cea igienică care se găsește foarte rar!), tiparul, tramvaiul, aglomerația, sarmalele, revelionul, vecinii, bacșișul și alte născociri tehnice cunoscute nouă oamenilor și absolut necunoscute maimuțelor. Au apărut unul după altul Pitagora, Ptolomeu, Galileu, Copernic, Newton, Euler, Edison și inginerul Ilie Ciocîrlie de la întreprinderea noastră care, deși s-a tras de mult din maimuță, n-a realizat pînă acum nici o inovație.

N-a realizat nici una, dar a propus foarte multe. Cu fiecare a venit la mine, pentru că eu sînt secretarul comisiei de inovații, adică eu sînt cel care primește cererea.

Cel care depune cererea este, în cazul

nostru, Ilie Ciocîrlie, care se prezintă la mine cu un aer conspirativ, ca și cum mi-ar încredința o mare taină:

— Am o idee.

Îi garantez că poate să conteze pe discreția mea, iar el îmi descrie un mecanism arhicunoscut, pe care avem de altfel sarcina să-l realizăm în cadrul planului de măsuri tehnico-organizatorice.

— N-o să-l realizăm în cadrul planului de măsuri — îmi explică el. O să fie în cadrul inovațiilor.

— Cum așa?

— Așa. Am o idee și o dau la inovații.

— Dar — zic — n-o să se aprobe.

Zice:

— Omul e dator să încerce. Poate prinde.

Ce, n-am dreptul să fac o cerere?

Ba are. El are dreptul să facă o cerere, iar eu am obligația s-o primesc, pentru că eu

sînt secretarul comisiei de inovații. Sînt obligat să primesc cererea, s-o înregistrezi, apoi să completez documentația și s-o arhivez. Mai sînt obligat să trimit cererea internă la trei servicii care să dea referate lor, să aduc aceste referate, apoi să scriu contrareferatul meu, în care arăt, așa cum arătat și ceilalți, că inovația nu e inovativă și că lucrarea trebuie realizată în cadrul planului de măsuri. După aceasta, sînt obligat să o supun comisiei, care e obligată să analizeze cazul, confirmînd în cele din urmă concluzia celorlalți și anume că inovația nu e inovație și ca atare se respinge.

Cum vedeți, mulți au o mulțime de obligații în problema ideii lui Ciocîrlie. Numele el n-are nici o obligație. El face o încercare.

După un timp, vine să se intereseze:

— S-a aprobat?

Zic scurt:

— Nu.

Zice:

— Mi-o fi pus careva un fitil. Dar am a idee.

Și-mi descrie cu toate amănuntele un mecanism care este trecut în planul tehnic încă de la începutul anului.

— Și ce dacă e trecut? — zice el. Eu dau la inovații. Poate nu se observă. Dar n-o să-mi interzici să fac o cerere.

O face. Pe urmă vine toaleta obișnu-

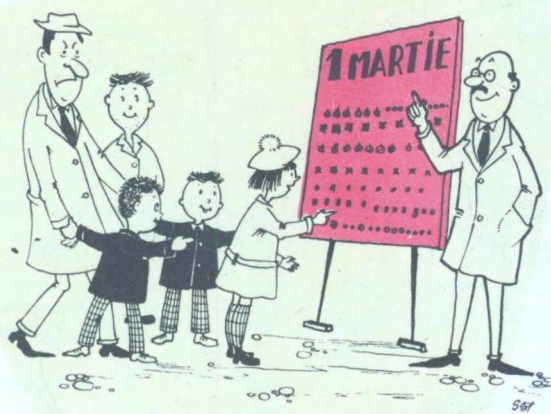
TE

— Lenuțoo!... S-a găsit mărțișorul pe care-l pierduseși!

ele, că aici duri menarano»!...

VÎNZĂTORUL: — Poate doriți o barză!
TATĂL: — Nicăieri nu scap de coșmarul ăsta!

înregistrarea, completarea documentației, deschiderea dosarului, referatele, coreferatul în care arăt că inovația nu e inovație, comisia și concluzia comisiei, în care se arată din nou că inovația nu e inovație. Cu aceasta, problema s-a închis, dar s-a deschis alta, pentru că inginerul Ilie Ciocirlie al nostru vine și-mi spune:

— Să nu crezi că m-am speriat dacă îmi pune careva fitile. N-aveți voi atitea fitile cite idei am eu. Să văd la chestia cu presele ce-o să mai ziceți?

— Care chestie cu presele?

— Alea de două tone.

Zic deodată:

— Să le folosim la ștanțat?

— Da. Dar de unde știi?

— Tot din planul de măsuri. Nu știi că-i sarcină?

El devine iarăși conspirativ:

— Poate nu se observă și prinde. Omul e dator să încerce. Ce mă costă să fac o cerere? E dreptul meu!

Pe el nu-l costă nimic. El face cererea. N-o îndosariază, nu-i face referate, contra-referate, nu face propuneri, nu discută în comisie și nu scrie în procese-verbale concluziile comisiei. El vine numai la sfârșit după rezultat:

— S-a respins? Nu-i nimic, am altă idee. Toate ideile din planurile noastre devin

una câte una ideile lui. În speranța că nu se observă coincidența, mă urmărește. Mi le povestește la birou, în lift, pe scări, la secretariat, la bufet, la cantină și le transformă conștiincios în cereri care se înregistrează și evoluează în dosare cu documentații. Apoi, se completează cu numeroase referate și contrareferate, prin care se arată că de fapt inovațiile nu sînt inovații dar în orice caz se convoacă comisia ca să se adune și să analizeze situațiile, pentru a confirma legal și valabil ceea ce s-a știut de la început și anume că inovațiile nu sînt inovații.

Extenuat, mă întorc în biroul meu, unde mă așteaptă inovatorul nostru cu o cerere, pe care el are dreptul s-o depună, iar eu am obligația s-o primesc...

Dar eu nu mă las. Nu disper. Am ac de cojocul lui. Numai noi să avem obligații? Să aibă și el: o să propun să-l numim și pe el în comisie. Să facă și el referate. Să facă contrareferate, să țină ședințe, să analizeze și să scrie concluzii. Chiar astăzi fac propunerea asta și dacă o mai face Ciocirlie inovații de florile mărilor, să-mi spuneti mie «cuțu».

Iar dacă nu face, atunci ideea e grozavă și să știți că o dau la inovații. Se aprobă sigur, că nu-i cuprinsă în nici un plan!

VICTOR PIȚIGOI

MICI BUCURII

Spun unii că fericirea este un lucru foarte dificil. Se poate! Dar trebuie totuși să recunoaștem că în viață sînt suficiente lucruri mărunte, chiar lucruri de nimic, care ne aduc bucurii și chiar... fericire.

Iată o listă a acestor mici bucurii:

1. Să găsești cîțiva lei într-o haină pe care n-ai mai îmbrăcat-o demult.
2. Să ajungi cu un sfert de oră întîrziere la serviciu și totuși să mai prinzi condica.
3. Să primești, la cantină, de două ori felul trei pentru că s-a terminat ciorba.
4. Să ridici receptorul unui telefon public și să-ți cadă fisa introdusă de cel dinaintea ta.
5. Să stai la coadă la cinematograful, să mai apuci ultimele două bilete, iar cei imediat după tine să găsească casa închisă.
6. Să înceapă ploaia imediat după ce ți-ai adus lemnele la domiciliu.
7. Să sosești ultimul la stație și să te urci primul în tramvai sau autobuz, ocupînd singurul loc care mai era liber.
8. Să primești o scrisoare cu marca neștampilată.
9. Să nu te duci la ședința la care urma să participi și să afli a doua zi de dimineață că nu s-a mai ținut... și
10. ...în sfîrșit, să scrii niște glume ca să-ți mai treacă timpul, să le trimiți în-tîmplător la o revistă și să ți le vezi publicate...

VICTOR HÎLMU

Desen de D. NEGREA

— Dacă nu vă supărați, mutați-vă pe piciorul celălalt, ăsta a început să mă doară..

Aurel
Felea

foarte
simplu...

De mult, odată, într-un târg anume,
Trăia un om cu numele Ilie,
Și-acest Ilie, hronicul ne-o spune,
Își deschisese o plăcintărie.

Dar într-o zi vîndu plăcintă veche,
Drept care mușterii-au protestat;
El s-a făcut că-i tare de ureche
Și-atuncia dumnealor l-au criticat.

L-au CRITICAT!... Pe El!... Chiar pe Ilie!...
Căzu pe gînduri bietul plăcîntar
Și-și spuse vînat: «Orice-ar fi să fie,
«Nu vreau să mai îndur acest-amar!

«Dar cum să procedez, ca niciodată
«Să nu mai fiu de nimeni scuturat?»
...Și după-o frămîntare-ndelungată,
Secretu-nțelepciunii l-a aflat.

A hotărît: «De astăzi înainte
«Nici nu mă mai apropii de cuptor!
«E logic: dacă nu mai fac plăcînte,
«Nu mai răspund nici de vechimea lor!»

Zis și făcut!... Și-ntemeie o școală
În care-nvățăcelul studia
Cum să evite orișice greșeală,
Ca nimeni să nu-l critice cumva.

Filozofia capului în pături
Ilie o preda în scris și-n grai:
«Decît să mergi, riscînd să calci pe-alături,
«E mult mai înțelept pe loc să stai!»

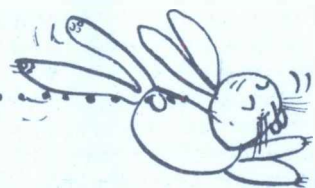
Veni un croitor cu-o întrebare:
— «În meseria mea sînt multe taine.
«Eu nu le știu... sînt cam cîrpați, se pare...
«Cum scap de critici?»
— «Simplu! Nu fă haine!»

Veni pe urmă un pompier: — «Ilie!
«Cînd arde, eu nu țin furtunul bine!
«Cum să îndrept, această-anomalie
«Și cum să țin furtunul?»
— «Nu-l mai ține!»

Veni un cîntăreț cu nume mare:
— «Spun criticii geloși pe faima mea
«Că nu știu să respir! Cum să fac oare?»
— «E și mai simplu! Nu mai respira!»...

DISCUTIE CU UN IEPURE

Martin Popescu, bărbat impozant între două vîrste, considerat printre cei mai iscușiți vînători de pe cuprinsul raionului, măsoară bucătăria de la un capăt la altul și din cînd în cînd se oprește în fața unui coș de papură, pe fundul căruia un iepure ronțăie lacom niște foi de varză.

— Ce să fac cu tine acum? mormăie Martin scărpinîndu-se nedumerit drept în mijlocul începutului de chelie. Dacă te întilneam pe cîmp era simplu: te ocheam, apăsam pe trăgaci, după aceea te aducea ciinele și... gata socoteala. Pe cînd acum trebuie să te tai. Dar cum să te tai, păcatele mele! Știi, mi-e silă. Și nu numai de tine. Mi-e silă de toate vietățile în general. Mai ales de păsări. Să-ți fac o confidență: cînd nevastă-mea ascute cuțitul în vederea sacrificării vreunei pricăjite de găini or plec de acasă, or mă închid în baie. Mda... cam așa procedez.

Martin se uită lung la iepure și i se pare că acesta mișcă dezaprobativ din urechi.

— Ia ascultă, se supără vînătorul, am impresia că nu mă crezi. Te gîndești probabil la pușca ceea agățată într-un cui în debara. Din pricina ei mă socotești poate un fel de iepuricid sau păsăricid. Cine știe cum îmi zici în gîndul tău. Să fim serioși, urechiatule. Tu-ți închipui că pușca îmi folosește chiar pentru vînătoare? Da' de unde! Pușca este doar un pretext pentru cite o escapadă în mijlocul naturii. Înțelegi: soare, aer curat, liniște etc. Uite, cu tine pot să fiu sincer: în toată cariera mea de vînător am împușcat doar trei iepuri... și nici atunci n-am vrut! A fost, ca să zic așa, o împrejurare abominabilă. Și dacă e să fiu pe deplin sincer, pot să-ți mărturisesc că nici pe aceia nu i-am alicit eu, ci lingușitorul de Dumitrescu. Să-ți explic cum s-a întîmplat. Asta, Dumitrescu, era în rînd cu mine, în stînga. Semenii tăi apar dintr-o tufă de pelin. Dumitrescu — bang! Cad toți trei. «Bravo!» strigă nepricopsitul de Dumitrescu. «Excelent, tovarășe director, ați doborît trei iepuri dintr-o dată!» Mă rog, n-am putut rezista ispitei și am primit felicitările. Slăbiciune vînătorească, deh... De atunci mi-a ieșit renumele de vînător strașnic, iar șmecherul de Dumitrescu m-a dus pînă acolo încît l-am încadrat la mine la întreprindere.

Iepurele ridică o ureche în sus, în vreme ce cealaltă rămîne lipită pe spate. «Să luăm aminte» parcă ar vrea el să spună. Popescu îl privește intrigat.

— Ce-i cu aceste semne cabalistice? — îl interoghează Martin cu asprime. Vrei să-mi spui că Dumitrescu nu face nici o treabă, că se laudă față de toți cu amicitia mea, nu? De fapt, așa stau lucrurile, iar eu nu pot să iau nici o măsură. O dată am vrut să-l sancționez, dar știi, așa... mai indirect. Mustrarea scrisă trebuia să fie semnată de adjunctul meu, însă nu știu cum s-a întîmplat că Dumitrescu a aflat totul. A dat buzna în cabinet, s-a înșurubat într-un fotoliu și bătînd de unghia degetului mare capătul unei «Mărășești» de-a' lui, zice: «Știți, tovarășe director, în blana acelor iepuri împușcați de dumneavoastră n-am găsit alice de sitar, cu care ați binevoit atunci să vă încărcăți cartușele, ci alice normale, cum am avut eu...» Ce-aș fi putut să-i răspund?! Am manevrat în așa fel, încît mustrarea n-a mai fost semnată. În schimb, Dumitrescu a început să desfășoare alte manevre și la o vînătoare de becațe

iată-mă pus în situația să-l numesc șeful secției ambalaje. Mda... Pînă aici am ajuns. Dar ascultă-mă pe mine: dacă într-o lună de zile nu scap de lingușitorul acesta să nu-mi zici pe nume.

În acest moment ușa bucătăriei se întredeschide și în crăpătura ei apare figura zimbitoare a lui Dumitrescu.

— Vă salut cu respect — face el cu glas mîeros. Vai, dar ce văd acolo? Un iepure, și încă un iepure viu. De unde îl aveți?

— Îți place? — se interesează Martin Popescu.

— E foarte frumos. Și gras. Zău, de unde îl aveți?

— Ei bine, nu se poate stăpîni Popescu, dacă ții atît de mult să știi de unde îl am, află că l-am prins eu pe cîmp. Ce zici?

— Ce să zic?! Vedeti, acesta este un iepure de casă. Cum de-o fi ajuns sărăcuțul de el pe cîmp?

Stingherit parcă de tăcerea care urmează, iepurele rămîne ghemuit pe fundul coșului cu o foaie de varză uitată în colțul gurii.

AL. ROGOZ!

INAUGURAREA TELEFONULUI

Desen de N. CLAUDIU

MIJLOACE ENERGIICE

Despre poliția franchistă s-a scris mult și numai de rău. Era momentul să se dea la călcat reputația ei nițeluș cam mototolită. Sintem bucuroși să facem acest lucru, cu atât mai mult cu cât putem invoca o autoritate competentă în materie și anume un magistrat. Și nu un judecător oarecare, ci președintele unui tribunal. De unde? Din Madrid, evident.

La procesul celor patruzeci de mineri, care a avut loc de curînd în capitala Spaniei, împriținații au invinuit poliția din Oviedo că i-a torturat în timpul interogatoriilor. Acuzațiile acuzaților l-au indispus profund pe președintele tribunalului, Entique Amat. Indispoziția lui a ajuns la culme atunci cînd unica femeie din boxă, Constantina Perez Martinez, s-a apucat să dea și detalii, arătînd că fusese pălmuită, călcată în picioare și biciuită timp de opt zile fără întrerupere. Aceste amănunte pedante l-au scos din fire pe magistrat care a întrerupt-o pe acuzată, aducîndu-i obiecții bine întemeiate.

Mai întii Entique Amat i-a declarat Constantinei Perez Martinez că minte. În al doilea rînd el a adăugat că poliția «are dreptul să utilizeze mijloace energice». Se subînțelege că președintele tribunalului are și el un drept — acela de a-și anula prima afirmație prin cea de a doua.

Acuzata nu se plînsese însă că fusese torturată fără energie. Domnul Amat s-a simțit deci obligat să continue declarînd că «poliștii nu și-au făcut decît datoria» și că nu poate «suporta să se vorbească despre ei pe un ton jignitor».

Delicatețea sufletească a împărțitorului dreptății nu s-a limitat la aceste cîteva fraze. Cu inima îndurerată de jignirea adusă poliției, el a ordonat evacuarea boxei acuzaților și a continuat să-i judece în absență. După care i-a condamnat la un total de 576 de ani temniță.

Dar chiar și un interval de peste jumătate de mileniu e suficient oare pentru ca onoarea poliției franchiste să rămînă fără nici o cută?

N. AURELIU

CARICATURISTUL: — De o oră îmi bat capul să fac un desen cu divergențele din N.A.T.O. și nu găsesc soluția.
SOȚIA CARICATURISTULUI: — Lasă că nici ei n-au găsit-o!...

Desen de A. POCH

DICTATORUL ȘI MAMA LUI

În capitala Paraguayului s-a ridicat o construcție monumentală: dictatorul Stroessner și-a construit o... mamă. Un monument de granit, plăcintă în piața mare: mama dictatorului.

Fii fericit popor, dictatorul tău te-a pricopsit cu maică-sa în mărime naturală!

Fii fericit popor, că pe dictatorul tău îl copleșește dragostea de mamă! Noroc că nu-l copleșește și dragostea de tată, de bunici, unchi, mătuși, verișoare, surioare, cumnățele, cumetrele și alte rubedenii, că atunci capitala țării ar fi la ora actuală, un splendid parc cu monumentele familiei prezidențiale.

Mai frumos ca într-un cimitir!...

Deocamdată însă dictatorul Stroessner nu și-a construit decît o mamă.

O mamă, mare cît casa. Firește, cît casa celor care au... casă. În Paraguay există destui și din cei care n-au așa ceva. Lucrurile stau cam astfel: acolo unde se construiește cu atîta ușurință o mamă, se construiește cu multă greutate o casă.

Simplu: atunci cînd n-au prilejul să facă o

mamă prezidențială, construcții șomează. Somerii o duc tare prost.

Firește, sint și unii care lucrează. Aceștia o duc și ei tot prost. Asta din cauza lefii. Nu că se plătește prost. Mai mult, că nu se plătește deloc. Lucrează pe datorie.

De fapt, lefurile se plătesc destul de regulat: trebuie să recunoaștem că în fiecare lună se plătește cîte o... chenzină. Așa se face că în a doua jumătate a lui octombrie, oamenii iau banii pe prima jumătate a lui aprilie, iar în prima jumătate a lui noiembrie nu mai iau nimic, așteptînd, probabil a doua jumătate.

În rezumat, salariiții din țară se împart în două grupe principale: unii care fac foame pentru că n-au de lucru și alții care fac foame pentru că au de lucru.

Ce e drept însă, înfometării din țară nu se mai împart și în alte categorii. Nu se împart deloc. Dimpotrivă, se înmulțesc...

VICTOR PIȚIGOI

Vine vara!

Mai e puțin și vine și vara. Mai sînt doar vreo cinci luni. Deci bunii gospodari se grăbesc a lua măsurile necesare, ca să nu facă și ei la vară ce-au făcut alții astă-vară.

Astă-vară, tovarășii gospodari de la Cooperativa agricolă de producție Podoleni (regiunea Bacău), după ce au recoltat trifoiul, nu s-au grăbit să-l și stringă în stoguri și să-l ridice la vreme; l-au lăsat să zacă pe cîmp multe săptămîni, plouat de toate ploile, pînă ce întreaga recoltă de trifoi s-a compromis.

S-a compromis trifoiul și s-au compromis și cei răspunzători de acest fapt: tovarășul inginer agronom Blaj Nicolae și tovarășul inginer zootehnist Baciu Laurențiu, care n-au luat la timp măsurile convenite, pricinuind gospodăriei o însemnată pagubă.

Cugetare agricolă:

Bunii agronomi și bunii zootehniști sînt, pentru munca unei gospodării, o ușurare.

Cei care, însă, îi prăpădesc gospodăriei trifoiul p-o vară, îi sînt o povară.

80 de postamente

I.C.R.M. Baia Mare (sau mai pe larg: «Intreprinderea de comerț cu ridicata pentru produse metalo-chimice») avea, în stoc supranormativ, 80 de «sobe-postamente» de fontă, pentru cazane de baie, care, avînd diverse defecte, nu putuseră fi vîndute nimănui în regiunea Maramureș.

Și ca să scape de ele, I.C.R.M. Baia Mare... le-a livrat suratei sale I.C.R.M. București.

Constatînd și I.C.R.M. București că cele 80 de sobe-postamente sînt defecte, a comunicat telefonic la I.C.R.M. Baia Mare că le refuză.

Dar I.C.R.M. Baia Mare n-a dezarmat. A răs-telegrafiat la I.C.R.M. București: cele 80 de postamente refuzate de dv. ca rele, expediți-le ca bune: 50 la I.C.R.M. Craiova și 30 la I.C.R.M. Brașov.

Și I.C.R.M. București așa a făcut: a expediat cele 80 de rable, cu trenul, mai departe.

Ce-a făcut I.C.R.M. Brașov cu ale sale, nu știm. Dar I.C.R.M. Craiova pe ale ei le-a refuzat.

Acum, problema: cine urmează să suporte costul inutililor plimbări ale celor 80 de postamente, pe rutele: Baia Mare — București — Brașov — Craiova.

Și a doua problemă: ce soartă avea-vor, pînă la urmă, cele 80 de piese plimbărețe.

În această privință, ar fi o soluție: numitele piese, nefiînd bune ca postamente pentru cazane de baie, să fie utilizate ca postamente pentru... statui. Să se ridice, pe respectivele postamente, cite o statuie tovarășilor de la I.C.R.M. Baia Mare, care s-au și dovedit niște... monumente de spirit gospodăresc și de scrupul comercial.

Gestionar conștiincios

Tovarășul Olaru Avram era gestionar la bufetul din comuna Maieru, raionul Năsăud.

„Era un gestionar corect și conștiincios.

Se ducea în mod conștiincios la pescuit, uitînd să mai vină să descopere și bufetul. Odată a tinut închisă prăvălia trei zile, lipsind în acest timp și din localitate.

Și era corect. Cînd se întîmpla să țină bufetul deschis, juca foarte corect, în prăvălie, cu diverși inși, felurite jocuri de cărți (66, toci, copci, 14 și 31, etcetera). În special, la «14 și 31» cîștiga totdeauna. Nu trăgea niciodată peste 31.

Atît era de absorbit să joace cărți corect, încît nici nu-i servea pe consumatori pînă nu-și termina partidele. Iar cînd le termina, nu prea avea cu ce să-i servească, pentru că — ocupîndu-se corect și conștiincios de pescuit

ÎN VIZITĂ

Desen de NELL COBAR

SPICUVIRI SATIRICE

UMOR DIN TRECUT

Cum se descurca un director de teatru

Sau bine zis cum nu se descurca director de teatru. Citim în revista «Cotro» nr. 7 din anul 1931 o jurnălistică propunere făcută de A. Getz, permutat la Craiova și instalat fotoliul directoral al Teatrului Național. Proaspătul director nema-ținînd face față taxelor enorme fixate Ministerul Artelor, în urma unei scrisori de somație a expediat urmarea adresă:

«Ladresa dv. nr. ... din ... vă comucăm:

Acțe taxe ori le plătește teatrul, ceea ce nu este logic, ori le plătește spectorii care vin la teatru, ceea ce este nedrept; deci ar trebui să le plătească spectorii care nu vin la teatru, ceea ce este foarte mulțumitor...»

Se pare că ministrul a făcut haz de propunerea directorului din Craiova. Ceea ce este foarte puțin...

Din copilăria cinematografului noastre

Astăzi, cînd cinematografia romînă cunoaște un binemeritat succes peste hotare, cînd filmele noastre sînt distinse cu numeroase premii la festivalurile internaționale, ne gîndim cu

duioșie la primii pași ai celei de a șaptea arte. La vremea lor însă greșelile nu erau lipsite de critică și de cronici umoristice. Iată o asemenea cronică tot din revista «Încotro» nr. 1 din 1936.

«Despre orice poți să vorbești numai despre «Televiziune», nu. E destul să amintească cineva de acest film pentru ca Pola (Paula Iliescu alias Pola Illery) să devină melancolică. Și are perfectă dreptate.

Într-adevăr, în «Televiziune» din pricina unei defectuoșități de înregistrare s-au petrecut lucruri groaznice.

Cînd buzele lui Vraca se mișcau patetic — nu se auzea nimic. După zece minute cînd Vraca dormea într-un fotoliu, cuvintele soseau cu întîrziere:

— Te iubesc!

Efectul era neașteptat.

În alt tablou care arăta pe Vraca în genunchi la picioarele Polei, s-a auzit deodată o voce dintr-un tablou anterior:

— Ieși afară!

Filmul rula la «Vox». La urmă Storin îi dă o palmă lui Vraca. Nu se-aude nimic, firește. Cînd publicul părăsea cinematograful, după o jumătate de oră, o palmă sonoră răsună. Era palma întîrziată».

RODICA TOTT

COINCIDENTĂ

Desen de FRED GHENĂDESCU

Scurtă dizertație despre

MĂRTIȘOARE

de I. AVIAN

Din punct de vedere calendaristic, 1 Martie înseamnă întâia zi de primăvară, chiar dacă zăpada se întâmplă să fie de doi metri, iar mercurul termometrului dîrdîie în tubul capilar. Din punct de vedere sentimental, 1 Martie înseamnă prima zi a decadei cadourilor.

Încă nu s-a dezmeticit bine sexul masculin de pe urma inoculării în luna decembrie cu doze mari din vaccinul intitulat «luna cadourilor» și iată-l acum supus unui alt tratament, e drept de mai scurtă durată, dar la fel de intens. Acest vaccin de primăvară se inoculează, ca și cel contra poliomielitei, în două serii: prima fiolă la 1 Martie și a doua fiolă la 8 Martie. Există și fiole intermediare, în funcție de rezistența bolnavului și de numărul de viruși oxigenați și platinați pe care trebuie să-i trateze.

Întii Martie, ziua mărtișorului, datează de mii și mii de ani. E adevărat că nu de totdeauna această zi în care se oferă daruri a fost 1 Martie. De altfel nici acum nu e singura zi. Arătați-mi mie o singură femeie care să fie jignită ori să facă scandal că-i aduci un cadou la 22 martie, la 5 aprilie, la 8 septembrie, la 31 octombrie.

Primul întii Martie a fost aniversat înainte cu zeci de mii de ani. Într-una din acele zile, un cavaler, pe nume Șarpe, care, fiind miop, purta ochelari, a oferit primei Lollobrigide de pe pămînt un cadou tip «Aprozar». Deci acest stimabil Șarpe i-a oferit Evei un mărtișor pe care erau gravate cuvintele: «Amintire de la mine, Ionatan». (De fapt era pădureț, dar te joci cu gestionarii?). Adam a surprins-o asupra faptului și Eva, pentru ca să înlătore bănuiala, a mincat mărtișorul...

Spre marele ei noroc, s-a întîmplat ca acest cadou să fie un măr. Ce s-ar fi întîmplat dacă, în loc de măr, șarpele i-ar fi oferit un Fiat? În asemenea împrejurări nu știu dacă n-aș fi trimis-o pe nevastă-mea să-i facă puțină curte șarpeului. Exagerată cum e, îi lua Fiatul, apoi își prefăcea curtezanul în poșetă de damă.

Mărtișoarele se vînd pe șnur sau în cutii. Bărbaii care au prea multe obligații dau mărtișorul prietenei și cutia nevestei. Cînd obligațiile sînt prea multe, atunci nu-i mai dai nevestii nici cutia. Îi dai un telefon: «Draga mea, azi am ședință». Se întîmplat ca asemenea mărtișoare soția să le primească un an întreg.

Altfel de cadouri, conform stas-ului: opt ani de căsnicie, se poartă la gît, la mînă sau la tribunal. De la tribunal soția se întoarce acasă cu un mărtișor, o floare de nu mă uita, iar soțul pleacă cu ochiul bouliu sau atîrîndu-și la gît un mărtișor în formă de pensie alimentară. Iar oxigenata primește ca ultim mărtișor o cruce albă de mesteacăn.

Mărtișorul este un mic obiect de metal, care se poartă la gît și care reprezintă un iepuraș, un purcel, un pui, un coșar sau un urs. Cîteodată reprezintă și un urson. Mărtișorul acesta nu se poartă la gît. La gît se poartă un «mouton doré», care nu e mărtișor, dar prinde bine. Aceste mărtișoare se oferă după ce faci cunoștință cu o bijuterie montantă sau pe tocurei cui... Dar așa, cum am spus mai sus, cu condiția să nu afle consoarta, dar să nu afle nici vecinii, dar să nu se afle nici la birou, căci altmînteri, dar din dar se face iad... Uneori, aceea care primește acest gen de mărtișor te duce la lăntișor. Mai înainte însă îți șoptește: «Dragul meu, eu n-am nevoie de asemenea cadouri scumpe. Eu te iubesc pentru sufletul tău nobil, pentru caracterul tău frumos; ceea ce-ți spun sînt adevăruri, nu simple platitudini. Am oroare de lucruri plate. Îmi plac numai cele extraplate».

Așadar cel mai sigur este tot mărtișorul de acasă care te așteaptă cu cadouri în formă de sarmăluțe, în formă de ciorbică, în formă de friptură și, uneori, cînd vii acasă prea tîrziu, cu un mărtișor în formă de băător.

Mai există și altfel de mărtișoare. Șeful secției, de pildă, mi-a oferit o inimă străpunsă și cînd i-am răspuns că aluzia nu e potrivită întrucît eu nu m-am îndrăgostit de nimeni, mi-a explicat că mi-a oferit o inimă, întrucît nu a găsit un ficat, aluzie la ziua cînd am plecat pe teren și am fost găsit la zahana...

Alaltăieri m-a chemat directorul și mi-a oferit, agățat pe un șnur, un mic telefon. Cerîndu-i lămuriri, mi-a explicat că poate în felul ăsta o să mai decongestionez telefonul instituției. Ca să fiu amabil, a doua zi i-am oferit și eu un mărtișor: un cap de femeiușcă nostimă, pe care am scris: «secret». Directorul mi-a mulțumit și m-a întrebat: «de ce e secret?» I-am răspuns: «nu e secret. E secretară, dar nu mi-a încăput tot cuvîntul...» A ris foarte amuzat, mi-a cerut îndărăt telefonul, mi-a restituit capul și mi-a spus: «sîntem chit». Și m-a invitat la o țuică.

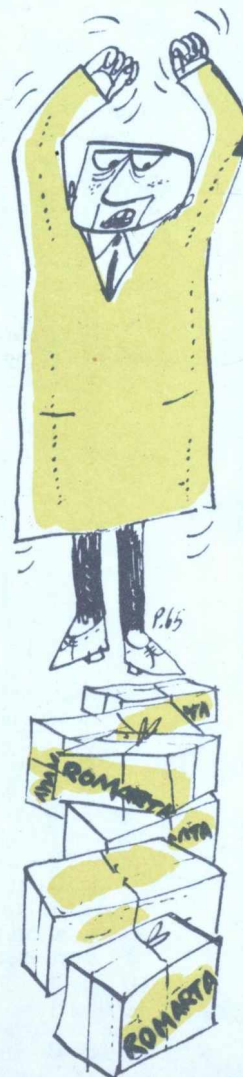
Cam acesta este mărtișorul în linii generale. În linii particulare depinde de la caz la caz.

Cînd replicile sînt date prea încet

— Vom afla trădătorul!
— Să te-audă cel de sus!

Desen de M. STĂNESCU

Supărare...

Dau cu pumnu-n lună.
Luna-n cer tresare.
Și ca o nebună
Se aruncă-n mare.

Dau cu pumnu-n valuri...
Parc-ar fi jivine!
Gheare-ntînd spre maluri
Clătînînd la mine.

Dau cu pumnu-n zare.
Zarea se sfîrîmă,
Iar în depărtare
Munții se dărîmă.

Dau cu pumnu-n vise.
Speriate-s toate!
Zeci de manuscrise
Țipă disperate.

Dau cu pumnu-n masă.
Masa se despîcă.
Muza mea frumoasă
Tremură de frică.

Vreți să știți năpasta
Care-mi roade soarta?
Mi-am găsit nevasta
Iarăși... la «Romarta»!

CONSTANTIN ATOMEI

Salata DE boeuf

Tinărul privea încăperea cu ochi de expert.

— Bucătăria e comună?

— Nu — spuse fata. Nici baia, nici bucătăria nu sînt comune.

— Aparatul de radio are picup?

Ah, da. Observ că ai o discotecă. Ia te uită, Beethoven, Mozart, Brahms. Ești o fire melancolică?

— Cînd sînt tristă o ascult pe Dalida.

Bărbatul n-a înțeles la ce face aluzie, dar nu insistă. Ochiul se oprirea asupra televizorului.

— În rate?

— Nu. Am avut bani la C.E.C.

— E foarte bine să ai bani la C.E.C.! zise el aprinzîndu-și o țigară. Ai avut carnet cu dobîndă și ciștiguri?

— Da — spuse fata.

— E păcat să renunți la un asemenea carnet. Poți ciștiga cu el un Trabant.

— N-am renunțat — lămuri ea.

Bărbatul nu intră în alte amănunte. Mîngîie cu delicatețe lemnul studioului, solid, într-o nuanță cafenie foarte plăcută.

— Mobila e nouă? Mi se pare că am văzut modelul acesta la expoziție.

— E de doi ani. I-am făcut huse ca să nu se murdărească. Mobila de bucătărie am cumpărat-o însă în vară.

Tinărul pare mulțumit. Se așază

în fotoliu și savurînd dulceața din farfurie întreabă:

— De la Alimentara?

— Nu. E făcută de mine.

Fata pare puțin obosită.

— Lucrezi mult — o compătimește bărbatul. Și probabil că un asemenea efort nici nu este plătit ca lumea. Ce salariu ai?

— Foarte bun. Nu sînt obosită din cauza lucrului. Sînt însă puțin răcită.

— Trebuie să te îngrijești. Bolile de plămîni sînt foarte periculoase.

— Nu am nimic la plămîni.

Am răcit și atîta tot. Am spălat rufe cu geamul deschis.

— O mașină de spălat e foarte practică. N-ai mașină de spălat rufe?

— Ba da. Totuși geamul a fost deschis.

— Poate n-ai răcit din pricina asta. Sînt sigur că din cauza cochetăriei te îmbraci subțire — și grijuliu, fără să aștepte răspunsul, deschide ușa șifonierului. Dulapul e plin de haine, printre care și o haină de blană, infoiată ca un urs.

— Oh, exclamă el vizibil încîntat. Ai garderoba completă pe cîțiva ani. Desigur, ai răcit numai din cauza ferestrei.

Un timp nici unul dintre ei nu scoate un cuvînt. Tăcerea o rupe tot bărbatul.

— Nu înțeleg de ce nu te ajută mama în gospodărie? De ce speli rufe singură?

— Mama locuiește în provincie și vine destul de rar.

— Asta-i bine — scăpă el fără să vrea. E bine că ai mamă în provincie. Din cînd în cînd poate să-ți aducă ouă proaspete.

— Se găsește destule ouă și aici. Eu mă bucur numai că o văd sănătoasă.

— Îți plac spectacolele? schimbă el vorba înțelegînd că fata locuiește în oraș singură.

— Foarte mult. Iau întotdeauna bilete la teatru prin responsabilul nostru cultural.

— La întreprinderea noastră se dau foarte rar bilete. Responsabilul e în ghips de multă vreme.

— Săracul — spune fata, ca să spună ceva.

— Eu îi țin locul numai pe linie de șah — se laudă el. Adică mă ocup de competiți.

— E foarte frumos șahul — spune fata.

— Da — confirmă el bucuros că a scăpat de pericolul obținerii biletelor la teatru. Îți place șahul?

— Foarte mult. Nu-mi place însă să joc cu un adversar slab.

Pentru prima dată bărbatul îi aruncă o privire cu luare-aminte și observă că fata e blondă, are ochii albaștri și un suris ironic care nu se asortează deloc cu mobila intimă, lucrată totuși dintr-un lemn rezistent.

— Șahul cere multă inteligență — remarcă el.

— Și multă prevedere — adăugă fata. E de fapt un joc al previziunii. Trebuie să bănuiești toate

mișcările adversarului.

Tinărului nu-i place această conversație. După părerea lui femeile trebuie să vorbească foarte puțin și mai ales clar. Confuziile pot strica o bună dispoziție.

— La revedere, draga mea — spune în timp ce-și îmbracă paltonul. Am să trec săptămîna viitoare ca să stabilim data căsătoriei.

— Oh! spune fata. Săptămîna viitoare n-am să fiu liberă. Particip la un concurs culinar pe raion. Vreau să fac cea mai frumoasă salată de boeuf.

— Atunci, spune el, am să trec altă dată.

Pe drum bărbatul reconstitui discuția mulțumit. Totuși parcă a uitat să întrebe ceva. Ceva esențial. Și numai ea e de vină că a început discuția cu șahul.

Ideea că a uitat să întrebe ceva esențial îl obsedează. I se pare că de întrebarea aceasta depinde rezultatul vizitei viitoare. Îi e imposibil să-și aducă aminte și ca să se calmeze cumpără un covrig de 80 de bani.

Fata a rămas la fereastră și zimbește ironic făcînd aceeași reconstituire mentală.

— I-am arătat unde e bucătăria, baia și WC-ul, a văzut mobila și hainele din dulap. Un singur lucru a uitat să mă întrebe: unde sînt sentimentele noastre? Cit despre salata de boeuf nu mă pricep s-o pregătesc și cu atît mai puțin n-am s-o pregătesc vreodată pentru el.

În raionul unde locuia fata nu-i venise nimănui ideea să organizeze un concurs culinar.

RODICA TOTT

Răbojul Urzicii

Expeditori... incurcă-gări

Depozitul I.R.V.A. Moreni (pendinte de I.R.V.A. Ploiești) a expediat fabricii de uleiuri vegetale «Muntenia» din București un vagon cu sticle goale și cu navete (lădițe pentru sticle) în mod greșit: în loc să-l trimită în gara București-Progresul (conform contractului și unde fabrica are linie de garaj) l-a dirijat în gara Chitila. Urmarea: 11 ore de locație (adică pierdere de timp și de bani) pînă cînd, la cererea telegrafică a furnizorului, vagonul a fost re-dirijat de la gara Chitila la gara București-Progresul.

Întreprinderea forestieră Miercurea-Ciuc a expediat aceleiași fabrici din București un vagon cu o încărcătură similară și de asemenea în mod greșit: în loc de gara București-Progresul, în gara București Basarab. Urmarea: 25 de ore de locație (adică pierdere de timp și de bani) pînă cînd... etc etc... ca mai sus.

La sesizările «Urzicii», întreprinderile în cauză au răspuns că vinovații (șeful depozitului I.R.V.A. Moreni, Drăgănoiu Stelian, și expeditorul de la fabrica din Sîncrăjeni, Virag Lorincz au fost sancționați, imputîndu-li-se locațiile respective.

Perfect! Așa pătesc, desigur, expeditorii care incurcă gările.

Dar cu asemenea expeditori, întreprinderile furnizoare incurcă în muncă fabrica beneficiară din București.

Adică, întreprinderile cu expeditori in-

curcă-gări sînt niște furnizori... incurcă-lume.

Paturi și vitrine

Două întreprinderi care produc mobila au livrat întreprinderii O.C.L. Curtea de Argeș mai multe garnituri de mobilă, cu unele principale elemente lipsă.

IPROFIL «23 August» din Tg. Mureș i-a livrat zece garnituri de dormitoare, la ale căror paturi lipseau părțile laterale. (În total, la 10 paturi, 20 de laterale lipsă).

I.R.I.L. «6 Martie» din Rîmnicu Vilcea i-a livrat 30 de garnituri de bucătărie, la ale căror «vitrine» lipseau cristalele. (În total, la 30 de vitrine, 60 de cristale lipsă).

La reclamațiile adresate numitelor întreprinderi, O.C.L. Curtea de Argeș n-a primit nici un răspuns.

În urma sesizărilor «Urzicii», cele două întreprinderi au trimis, în sfîrșit, la O.C.L. Curtea de Argeș, cristalele și lateralele care lipseau.

Acum, cînd respectivele vitrine au și cristale, se vede prin ele mai clar... cit de neglijent s-a lucrat la întreprinderea din Rîmnicu Vilcea, iar expedierea multelor laterale care erau lipsă arată că lipsurile în munca întreprinderii din Tg. Mureș erau... multi-laterale.

C. RĂBOJ

— Maică-sa e în comisia de femei care colectează fier vechi!

Desen de ȘTEFAN MUNTEANU

Loviturile de stat extrem de dese în Vietnamul de Sud aduc mereu alți oameni la cîrma țării.

AFISAJ LA SAIGON

VICTORIOSUL GENERAL

Columbia poate răsufla ușurată: își are și ea Napoleonul său. Se numește Navos Pardo și încă nu a ajuns împărat fiind deocamdată numai general. Dar ar avea tot dreptul să aspire mai sus. A înregistrat și el victorii decisive, ca și ilustrul său model. În plus față de acesta, nu numai că și-a înfrînt inamicii, dar i-a și exterminat cu desăvîrșire.

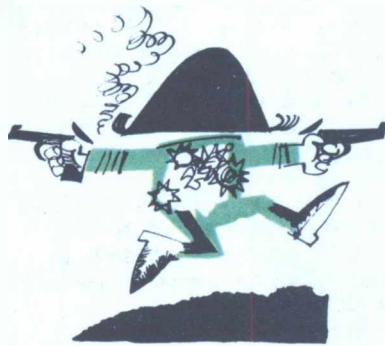
Generalul Pardo se războiește de aproape cincisprezece ani cu puternice forțe militare alcătuite din bătrîni, femei și copii. Aceștia opun o dîrză rezistență, refugiindu-se în colibele lor de lut pe care tunurile Napoleonului columbian le pulverizează. Armamentul inamicului este de ordin mai mult sonor, alcătuit fiind din strigătele de groază și de durere ale celor bombardati, mitraliați și străpuși cu baionetele.

La activul lui Navos Pardo se înscriu 300 000 de persoane ucise în cursul acestei jumătăți a războiului său personal de treizeci de ani, precum și 34 000 de locuințe țărănești rase de pe fața pămîntului. Numărul răniților și al prizonierilor este incalculabil.

Dar generalul are și un pasiv. În zonele în care își desfășoară ofensiva există — așa cum e firesc — și bărbați. Aceștia au alcătuit detașamente de autoapărare, cu care lui Pardo nu-i merge la fel de lesne. Mai precis ciocnirile care au loc se transformă, aproape de fiecare dată, în mici Waterloo-uri pentru Bonapartele sud-american. Așa s-a întîmplat, de pildă, în

ultima vreme în regiunile Marquetalia și El Pato.

Pe de altă parte, o comisie parlamentară, avînd în frunte pe deputatul Andreo Echandia, a făcut o anchetă în raionul Tolima, pe care generalul îl anunțase ca fiind «complet pacificat». Ancheta nu l-a contrazis, dar a dovedit că pacea obținută de Pardo era cam prea

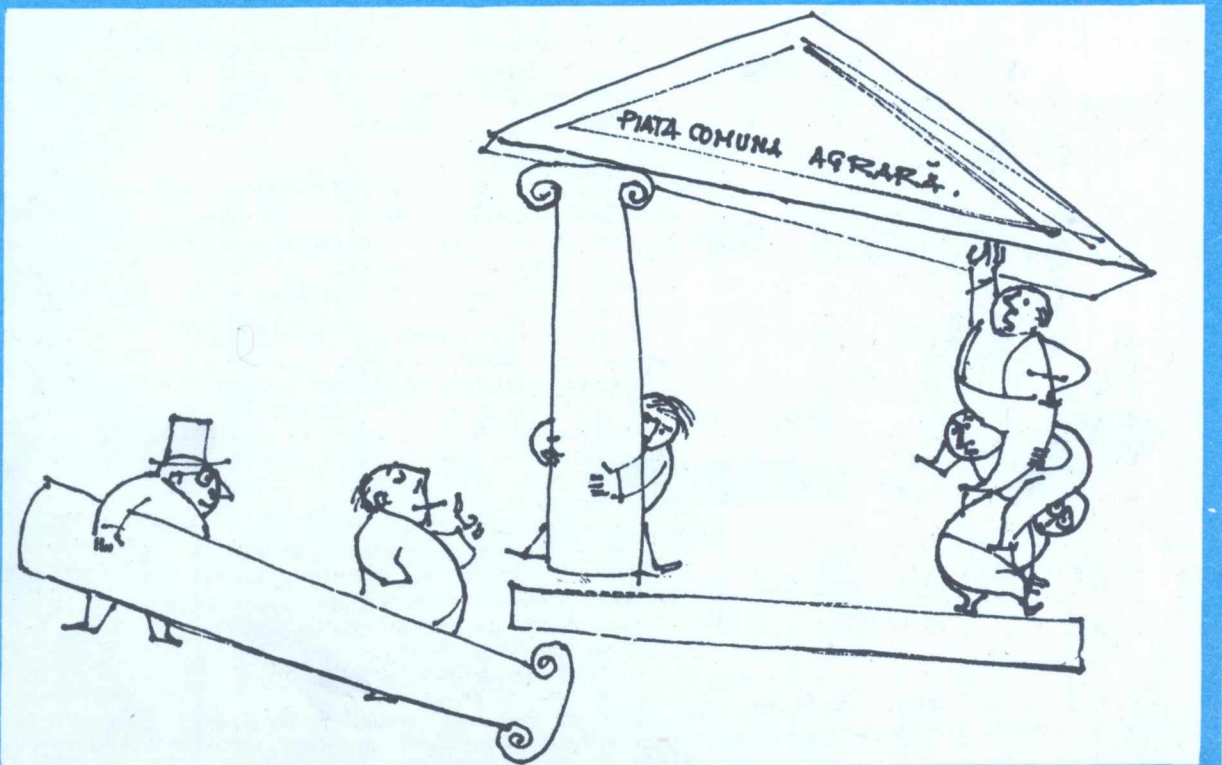
definitivă: toți locuitorii raionului — cu excepția a douăzeci, care reușiseră să scape cu fuga — fuseseră asasinați.

În parlamentul de la Bogota s-a cerut aspra pedepsire a lui Pardo.

— Pentru care din motive? se întrebă el nedumerit. Pentru că i-am omorît pe unii sau pentru că am mîncat bătaie de la ceilalți?

N. AURELIU

«Agence economique et financière» compară situația sectorului agrar al pieții comune cu o construcție căreia îi mai lipsesc «cîteva elemente ale scheletului său»!

Desen de CIK DAMADIAN

— Și?
 — Și, la prețul ăsta, oferit de M.C.I., — I.I.S.-ului nu i-a conștientizat, fiindcă ar fi însemnat să ucreze în pierdere.
 — Și-atunci?
 — Atunci, își calcă fiecare rufele tot pe ce le-a mai călcat și pină acuma...

Am plecat din magazin, de parcă m-aș fi întors de la înmormintarea unui prieten bun, nu a unei mese pliante de călcat rufe...

Pentru ca, după citeva zile, să primesc un telefon de la amicul meu, responsabilul.

— Știi că ne vin mese de călcat pliante... Înșă la 230 de lei bucata.

— E, bravo! Îmi pare bine că, pină la urmă, literele s-au înțeles între ele, glumii eu. Că, doar, sînt cu toate din același alfabet...

— Care litere, măi? se miră în receptor, amicul meu responsabilul.

— Cum, care? M.C.I. cu I.I.S. Adică Ministerul Comerțului Interior cu I.I.S. «Ideal» Mediaș.

— Aaaa! Da! Află că M.C.I. nu s-a înțeles cu I.I.S. cum crezi tu. S-a înțeles cu o cooperativă meșteșugărească din Tg. Mureș, cu care a «contractat» o masă pliantă de călcat, asemănătoare celei respinse «Idealului» din Mediaș.

— Păi dacă e asemănătoare, atunci de ce e mai scumpă cu 20 de lei față de cit ceruse I.I.S.?

— Cum de ce e mai scumpă? Dar e foarte clar: pentru că e mult inferioară calitativ celei prezentate de către I.I.S. pentru care oferise numai 170 lei per bucată.

— Nu înțeleg cum vine asta! mă mirai la rîndul meu.

— Parcă înțelege cineva? Dar fă și tu o scrisoare la «Urzica» și întreab-o. Poate o să te lămurească ea.

Ceea ce și fac, stimată redacție, aducîndu-vă la cunoștință o informație suplimentară de ordin particular. Soacră-mea m-a înștiințat că dacă nu-i cumpăr masa de călcat pliantă cu care o «ameninț» de doi ani, vine la mine la serviciu și calcă rufele pe biroul meu.

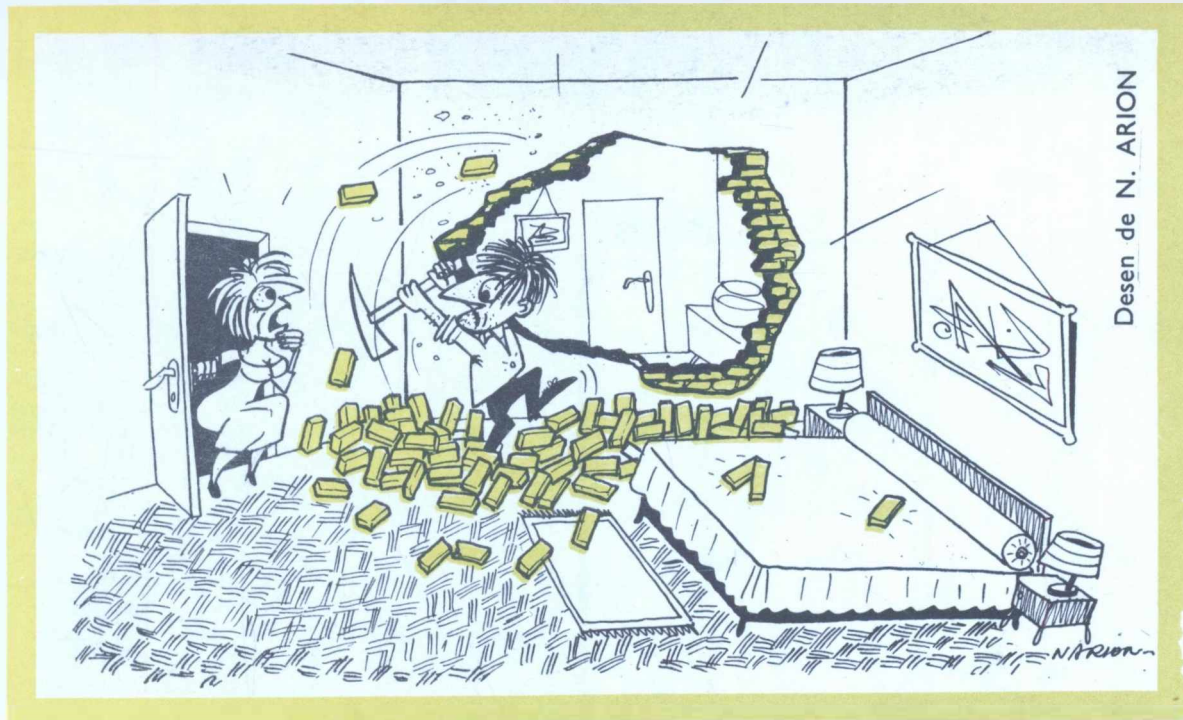
Al dumneavoastră,
 N. Niculescu Cerna

p. conf. TUDOR MUȘATESCU

— Dumneata ce dorești?
 — Dacă se poate, o gripă pentru următoarele 3 zile...

Desen de GRIGORE PAUL

Desen de N. ARION

— Ce făcuși, bărbate? Era doar o mică crăpătură!...
 — Am mărit devizul...

Adunate pe nerăsuflete...

Divorț

Avocatul întreabă clienta:
 — Și ce dorință aveți în privința divorțului?
 — Vă rog, tovarășe avocat, faceți pe cît posibil ca să rămîn cu mașina și soțul cu copiii.

Pacostea

Într-un orășel mic avu loc un foarte slab cutremur de pămînt. Părinții îngrijorați și-au trimis copilul neastîmpărat la o rudă în capitală, ca nu cumva cutremurul să se repete și odrasla să se sperie.
 După două zile, rudele au expediat copilul cu următoarea scrisoare: «Trimiteți mai bine cutremurul».

În accelerat

Un cetățean călătorind într-un accelerat observă că un alt călător din fața lui, în clipa cînd vagonul trecea prin fața unei gări, exclamă: «Groaznic!»
 — Spune, tovarășe, de ce repeți dumneata mereu cuvîntul «groaznic»?
 — Pentru că după fiecare stație devin tot mai sigur că m-am urcat într-un alt tren.

Restaurant de gară

Ionescu strigă într-un restaurant de gară:
 — Ospătar, carnea aceasta e atît de tare, încît sînt zece minute de cînd o mestec și n-o pot inghiți!
 — Mestecați liniștit — îi răspunde ospătarul — nu vă grăbiți, trenul dv. are o întîrziere de douăzeci de minute.

Refuz categoric

Un tînăr amărit povestește prietenilor săi că a cerut mîna unei fete și că aceasta l-a refuzat.
 — Nu te necăji — îl consolează amicii — cînd o fată spune «nu», de multe ori înseamnă «da».
 — Se poate — răspunde tînărul nostru — înșă ce mă fac eu că fata nu mi-a spus «nu», mi-a spus «idiotule».

Nicușor

Nicușor are patru ani și e neastîmpărat. Mămica îl amenință și-i spune că îl va schimba pe un copil bun.
 — Tu nu mă vei putea schimba pe mine, mămică!
 — De ce nu?
 — Nimeni nu va schimba un copil bun pe unul rău.

Stafide

Popescu cheamă supărat pe responsabilul cofetăriei și-i arată că în cozonacul comandat este o muscă.
 Responsabilul se uită bine la cozonac și îi răspunde:
 — E într-adevăr o muscă în cozonac, dar în majoritate sînt totuși stafide.

Remediu

Avînd dureri de picioare, un pacient se prezintă la medic, să-i prescrie un leac. Medicul, după ce îl consultă, îl sfătuiește:
 — Nu aveți nevoie de medicamente. Eu cînd am asemenea dureri, soția îmi masează picioarele și durerile trec imediat.
 — Și cînd are doamna timp liber să încerc și eu?

Cultură

O doamnă intră într-o librărie și întreabă pe vinzător:
 — Spuneți, vă rog, aveți ceva de Anatole France în legătură albastră?

Eveniment familial

Bucurie mare la familia Popescu. Barza a adus o fetiță. Cineva dintre musafiri întreabă pe Marinică:
 — Te bucuri că ai o surioară, Marinică?
 — Nu mă bucur deloc — răspunde acesta — aș fi dorit un băiat; e plictisitor să te joci cu o fată.
 — Spune lui tătucu, poate schimbă fetița pe un băiat.
 — E tirziu — suspină Marinică — n-o mai poate schimba; e folosită de trei zile.

Merită?

Un cetățean intră într-o seară la secția de miliție:
 — Mi-a dispărut soția! Asta este fotografia ei, vă rog s-o căutați!
 Un cetățean aflat acolo se uită la poză și întreabă:
 — Pentru ce?

Linistea cartierului

În geamul unui apartament apărură într-o zi un anunț lipit, cu următoarea inscripție:
 «Vînd pian»
 A doua zi, sub acest anunț, vecinii au lipit o altă hîrtie, pe care scria:
 «Mulțumim frumos!»

Dr. R. IVAN
 Arad

DRAGĂ URZICO,

URZICUȚO,

În orașul Iași funcționează un cerc filatelic care are o activitate meritorie. Nu același lucru se poate spune și despre Boțic Constantin, salariat al acestei asociații, care a cam incurcat-o cu prilejul acordării unor premii. Pe scurt, lucrurile stau cam așa: un oarecare elev a câștigat la plicurile filatelice cu câștiguri un ceas «Ruhla». Ceasul însă nu l-a primit tinărul elev, ci l-a luat adultul Boțic care i-a dat în schimb un album în valoare de... 55 de lei.

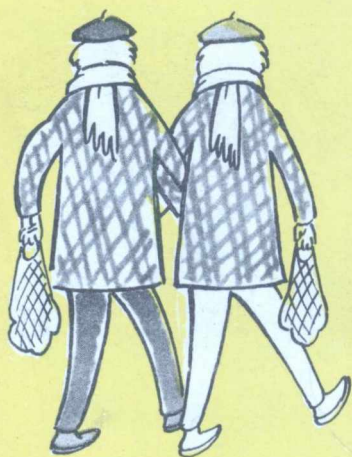
Treaba aceasta cu ceasul a supărat mult pe filateliștii din localitate și de aceea ar trebui să i se atragă atenția lui Boțic să se lase de matrapazlicuri că altfel o ș-o pătească. Vorba ceea, în situații d-astea n-adeuce anul ce aduce... ceasul!

Munteanu Ion
Iași, str. Bahluiului 20

V. Ion
Loco

Tiglaru Stela
b-dul. 1848 O.M.—Hunedoara

Desen de M. IORDA

FĂRĂ CUVINTE

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic
„Casa Scnteii”

44.601

Recent am cumpărat de la magazinul «Alimentara» nr. 36 de pe Bulevardul 6 Martie un borcan cu dulceață de gutui produsă de fabrica «Valea Roșie».

După ce m-am înapoiat acasă m-am grăbit să deschid capacul borcanului ca să mă delectez cu dulceața achiziționată. Nu mică mi-a fost însă mirarea când am constatat că dulceața conținea niște bucăți de gutui tari ca fierul și mari ca... mărul, drept care, te rog, Urzicuto, spune celor de la fabrica «Valea Roșie» să ia măsuri în sensul că atunci când mai livrează o asemenea dulceață să menționeze pe etichetă: «Pentru a consuma dulceața fără eforturi nu folosiți lingurița! Folosiți furculița și cuțitul! Garantăm reușita!»

„CULTURĂ” MUZICALĂ

«M-ai învinuit că nu mă ocup de cultura mea muzicală. Vreau să-ți spun că te înșeli. Puțini tineri sînt la curent cu muzica așa ca mine. Ce, crezi că eu nu-i cunosc pe marii compozitori?»

Bach, de exemplu, a fost o familie mare de muzicanți, care, spre deosebire de Straussi, n-a compus valsuri. Ce să-i faci? N-a avut inspirație... Că Beethoven are nouă simfonii știe toată lumea. Eu știu în plus că a scris «Appassionata», o bucată pentru pian care se dansează cu pasiune, precum și trei uverturi dedicate unor prietene ale lui, care — ce coincidență! — toate se numeau «Eleonora»!... «Nunta lui Figaro» a copiat-o Rossini după Mozart, dar n-a pățit nimic. Personajul principal din operă avea frizerie la Sevilla... Mozart a mai scris și «Mica serenadă», pe care a cîntat-o și Vico Torriani la noi... Brahms? De ce mă întrebi de el? Țsta este eroul unui roman scris de Françoise Sagan și n-are nimic comun cu muzica. O fi cîntînd el ceva în roman, dar nu sînt obligat să știu și asta... Albeniz da. Albeniz a fost într-adevăr compozitor. A scris «Un tango italiano»... Bolero? Cum cine a compus «Bolero»? Asta e o haină spaniolă, pe care o purta Ravel în «Carmen» cînd cînta «Torero»... Mă întrebi cine a fost Bizet? Vrei să mă incurci, dar nu reușești. Păi pe Ravel așa-l chema: Ravel Bizet. Cînd juca în bolero își spunea Ravel și cînd juca în pescuit de perle, adică în costum de scafandru, își spunea Bizet... Chopin e un compozitor francez care cînta la pian cîntece poloneze. De ce poloneze? Așa, o ciudățenie a lui. Compozitorii ăștia sînt oameni originali. În materie de dans, Chopin a inventat un ritm nou: mazurca. Ei, să fi apucat el rock-ul de azi!... Berlioz? Țsta a fost... a fost un tip fantastic!... Schubert știu că a lăsat ceva neterminat, iar Mendelssohn-Bartholdy a scris în combinație cu Shakespeare scenariul la «Visul unei nopți de vară». Trebuie să fi scos parale bunicile... Ceaikovski a compus, printre altele, Cîntecul lebedei, care se și dansează la Operă, dar nu e ceva grozav: cam lent, cam fără viață... Verdi a scris «Aida» pentru Sophia Loren, deși ea nu prea are voce. În ce mă privește, aș fi preferat-o pe Aida Moga.

După cum constatăi, mă pricep la muzică. Acum să-ți pun și eu niște întrebări:

Știi ce înclinație trebuie să aibă coloana vertebrală în faza finală a twistului și la cîți centimetri trebuie ridicat piciorul la

Cele ce îți scriu s-au petrecut nu demult. Iată despre ce este vorba: am depus un colet în greutate de 88 de kg la gara Hunedoara, cu destinația Frăsinet din regiunea Oltenia. Coletul respectiv a sosit la adresa pe care am indicat-o după numai... 30 de zile. Cum e posibilă o asemenea întîrziere nu am reușit să-mi explic, dar parcă și mai puțin explicită mi s-a părut explicația ce mi s-a dat, cînd încercînd totuși să aflu cum de s-a putut produce un asemenea caz mi s-a răspuns că singurul în drept să reclame asupra unui transport după scoaterea scrisorii de trăsură de la casă este... destinatarul. Va să zică, eu care am expediat coletul nu sînt în drept să am vreo pretenție. Asta-i grozavă! Bine cel puțin că știu. Cu altă ocazie, înainte de a expedia un colet, am să trimit o telegramă destinatarului și am să-i spun: Expediat colet. Stop. Dacă nu primit după cîteva zile reclamă. Stop. Mie interzis. Stop. Mie permis numai plătit taxă. Stop.

De unde se vede că nu întotdeauna poți zice că dai un ban, dar face...

figura a treisprezecea din madison? Cunoști cîte coafuri a arborat pînă acum la televiziune Margareta Pislaru? Știi în întregime textul bucății «Popocatepetl twist»? Ai idee de ce la ora actuală boogie-woogie-ul e total depășit? Cunoști cine a dansat ultima oară charleston pe o suprafață lucioasă timp de șaptezeci și două de minute? Poți să răspunzi la întrebarea cîte sunete pe secundă scot maracasurile?

Nu știi? Să nu-mi faci mie reproșuri. Habar n-ai de muzică!...

V. BERTOLI

Desen de AL. STOLARCZEK

— Oare cît o să mai îndur singurătatea asta???

GHIDUL: — După cum v-am spus aici totul poartă amprenta marelui castelan!...

Desen de IOSIF TEODORESCU

— Domnilor, să nu ne pierdem capul!

